

Del 2

USA, 3.12.91

Redaktören,

okej, meddelandet var väl inte direkt utlämnande.

Och lite väl dramatiskt kanske.

Det sägs att det är fejt att fly. Att man ska slänga sig in i elden istället för att krypa undan. Men den här elden var FÖR het.

Jag vet inte ens om jag har flytt.

Känns Jungfrukammaren öde? Med mej och Magnus borta. Och mitt rum som till och med står tomt.

Nu ska du få höra. Kanske har redan datumet här ovan avslöjat en del. Men inte allt. Jag befinner mej i den amerikanska Södern. Där män är rednecks och svarta niggers. I ett studentrum som kostar 500 spänn månaden. Jag har ett skrivbord av plåt som är så skevt att det ramlar ihop om det inte står lutat mot väggen. Färgen på väggarna har spruckit för länge sen. Förr var dom vita, nu är dom gulgråa. Det finns en tvåsittsoffa vars tyg är slitet och blekt, på vissa håll har det gått hål, framför allt på armstöden. Soffan är mönstrad med rutor i olika storlekar och går i bruna nyanser. Den är också skitig. Här finns också en 90 cm bred stålsäng, förmodligen hämtad från nåt överskottslager. Jag undrar om USA brydde sig om att ta hem soldaternas möblemang ifrån Vietnam. Gjorde dom det är jag övertygad om att jag numera sover i en säng som tillhört en 19-årig malaj från Wisconsin som reste sig ur skolbänken, åkte till Vietnam och sprängdes i bitar under slaget vid Da Nang. Det får mej att tänka på en annan sanning ur historiens dagbok. Jag undrar om det finns nåt annat krig som fått en myt om sig att vara så charmigt som Vietnam. Jag menar, i vilken film som säger sig skildra kriget finns INTE Jimi Hendrix, marijuana och pokerspel med? Tror du också att dom stormade fram över risfälten i gryningen i full fart mot k-pistkolorna som slet sönder den ena kroppen efter den andra med Hey Joe eller A whiter shade of pale ridandes på vågorna i luften? Så måste det ha varit. Visste du förresten att det dog mellan 35 000 och 40 000 amerikanska soldater i Vietnam. Visste du att 70 000 amerikanska soldater har tagit

livet av sej i USA efter att dom kommit hem från Vietnam. Och att det fortfarande pågår. Vad säger det? Jag tror inte jag törs spekulera i det. Jag har ett kylskåp med trasigt frysäck och en gammal spis. Gasmodell. Har aldrig kommit i kontakt med en sån tidigare, det tog ett tag innan jag förstod mej på den. Och varje kväll är jag tvungen att minst två gånger stiga upp ur sängen och kolla att gasen verkligen är avstängd. Varför skriver jag så detaljerat om mitt möblemang till dej? Bara därför, egentligen. Kanske för att det inte finns så mycket annat att berätta om. Kanske jag trots allt inte fattat än varför jag är här. Två garderober, för att återgå till verkligheten, den ena har en ståltråd fastspänd att hänga galgarna på och i den andra är lådorna urplockade. I taket hänger en naken, klar glödlampa. Det känns spartanskt. Å andra sidan får jag vara nöjd. Det var den enda bostadsförmedling som inte krävde studentleg. Här sitter jag sen några dar. Vore tacksam om du inte sprider det till alltför många. Dom jag vill ska få reda på det kommer att få reda på det.

Frank.

P.S. Jag drömde om Lisa och dej inatt. Ni satt nakna och pratade, era kroppar var täckta av blod och ni rökte cigarr. Lisa frågade dej vad du helst av allt önskade dej om du fick välja. En farmor, svarade du. Du frågade henne samma sak. Hon sa att hon ville ha en dubbelsäng som hon och jag kunde sova i.

3.12.

Lisa.

Förstår du? Jag undrar verkligen: förstår du det här?
Förstår du vad som händer? Med dej. Med mej. Med oss alla.
Borde jag ha sagt adjö till dej innan jag for? Det kanske jag borde ha gjort.
Eller inte. Det spelar ingen roll, det var nämligen en omöjlighet. Förstår du omöjligheter? Kan du förklara?
Det var dimma.
Jag var under vatten, kände att jag måste upp och hämta luft. Men varje gång jag försökte tryckte någon ner huvudet.
En gråsvart dimma.
Hur skulle jag kunna bo kvar i Jungfrukammaren. Se dej varje dag och veta att det inte är mej du hälsar på. Omöjligt.
Och bespara mej dina förklaringar. Jag behöver inga. Jag vill se det här på mitt eget sätt.
Egoistiskt och bittert.
Tro inte att jag inte redan innan hade insett.
Att jag inte skulle få dej.
Det hade jag.
Men det gör ont när någon strör salt i såren.

Frank.

Auburn, Alabama, 4.12.91

Magnus!

Hur är Stockholm?

Har du skålat för Guillou idag?

Har du träffat några gifta brudar på sista tiden?

Nä.

Förlåt.

Den var neslig.

Men om vi inte kan skratta åt det svåra, vad ska vi då skratta åt? Det är så jag klarar mej. Sitter och garvar hela dagarna.

Det är onsdag kväll i södern och den ljumma luften förbyts sakta mot nattens kristallklara fukt. Varmt och skönt om dagarna. Svinkallt på natten. Frost ibland. Jag har ingen värme, bara en rektangulär luftkonditioneringsapparat som är inbyggd i väggen under fönstret ut mot balkongen. Det finns en knapp på den som är markerat med rött och slår man på den ska den fungera som varmluftsfläkt. Det gör den inte. Vaknar ett par gånger varje natt av att jag fryser, trots träningsoverall, täcke och dubbla filtar. Men värre än så blir inte alabamavintern.

Du flydde, Magnus. Nu har jag flytt. Du för att inte bli ihjälslagen. Och jag? Kanske för att inte slå ihjäl någon. Jag vet inte riktigt. Mera för att överleva själv kanske.

Jag har varit här förut. Som utbytesstudent, fast det var 10 år sen. I Alabama. Det här är första gången jag är tillbaka. Har ofta tänkt åka tillbaka, men aldrig haft någon egentlig anledning. Har inte kontakt med någon längre, tror inte ens någon skulle känna igen mej. Men nu är jag här igen. Hade jag anledning den här gången? Jag vet inte. Spelar det någon roll? Jag har lyckats lura till mej ett studentrum i ett stort rektangulärt hus. Utmed varje långsida finns det 24 dörrar som alla leder in till likadana rum, 12 längs med markplan och 12 längs med en lång balkong som sträcker sig längs med hela långsidan. I ena änden och i mitten går det trappor upp. Jag bor i rum 217 på övervåningen, på sidan som vetter mot stan. 2:an har jag listat ut står för övervåningen, 17 är rumsnumret. Jag bor precis till vänster om trappan som leder upp i mitten. Jag har alltså ett rum med jävligt lång balkong.

Tog en promenad imorse sen jag hade garvat frukost. Det mesta verkar sig likt, jag hittade till och med hyfsat.

Har du pratat med Redaktören?

Jag bara stack.

Fanns inget val, men jag lämnade en lapp på köksbordet där jag skrev att jag sticker iväg några månader och att han skulle ge fan i att hyra ut mitt rum. Och så la jag pengar för två månadshyror bredvid.

Jag ville lämna så få sårade ord som möjligt bakom mej. Var tvungen att sticka tidigt på morgonen för att slippa konfronteras med nån. Tåg till Stockholm och sen vidare.

Jag dricker öl. Tog med mej min lilla bandspelare och några livsviktiga band. Har köpt en adapter. Har också ett gäng böcker.

Jag klarar mej.

Kom för fyra dar sen och har ännu inte pratat med någon, inte mer än i affärer och sånt. Undrar om rösten försvinner när man inte pratar.

Jag tänker ta tid på mej.

Hela mitt liv har jag levt genom vänner och flickvänner.

Nu lever jag med fyra kala, skitiga väggar.

Vi hörs.

Frank.

4.12.91

Charlotta,

f.d. älskling! Har vi gjort nånting fel?

Du är förlovad och vi knullade. Fel, älskade. Fel, jag var aldrig inne i dej. Innebär det att det inte räknas? Att vi inte gjorde nåt fel? Är du SÅ beräknande?

Det var fel. Det borde vara fel.

Men det är det inte. Egentligen inte. Vi har levt ihop. Då var det inte fel, varför skulle det vara det nu?

Jag är så förbannat trött.

Så trött på alla som talar om att glömma.

Varför ska jag glömma dej? För att det gått tid? För att du fylls av en annan man? Men min jeansskjorta klär dej fortfarande. Vad har då förändrats?

Komma över dej, okej. I ren självbevarelsedrift ska jag komma över dej och vårt förhållande. Det kan jag köpa. Men glömma, NEJ! Jag vill inte glömma! Är det så jävla svårt att förstå? Om man ska glömma allt, vad är då meningen med allt?

Jag har kommit över dej.

Tro mej, det gör inte ont längre. Möjligtvis den malande och hungriga tomhetskänslan. Men den har egentligen inte med dej att göra. Har min icke-glömska med dej att göra? Att jag kommit över dej, har du med det att göra? Gör det nån skillnad för dej? Har vi redovisningsskyldighet för varandra?

Hur mår du? Och hur mådde du den där morgonen när du vaknade och jag var borta? Tycker du jag smet? Ärligt talat, vad skulle jag göra. Frukost på sängen? Vi vet ju båda att vår natt tillsammans, det var ingen början på något nytt, det var avslutningen på något gammalt. Men det var trevligt. Skönt om inte annat. Du är bra i sängen. Är det en förolämpning? I så fall ber jag om ursäkt, det var inte menat så. Tvärtom.

Har han märkt något? Jag tror du är för smart för att ha berättat. Vad skulle det vara för vits med det?

Jag är i USA nu. Det hände grejer i Sundsvall så jag blev tvungen att sticka. I alla fall ett tag.

Ni såg lyckliga ut på bilden i hallen. Hoppas att du och jag inte förstört det.
Det var det inte värt, eller hur?

Jag ser dej framför mej.

Puss.

Frank.

4 december.

Lisa.

Det jobbigaste var alla taskiga lögner.
Där i Stora rummet med en handduk tafatt virad runt din kropp. Mitt i natten.
”Jag visste inte om du skulle komma hem ensam. Jag visste inte om jag fick lägga mej i din säng när inte du var där.”
Har jag nånsin tagit hem någon så länge vi har känt varann.
Har jag nånsin bett dej att inte sova hos mej.
Eller den här:
”Anne ville ha nån att prata med.”
Det är tamejfan den bästa.
Brukar du ofta prata med folk när du har huvudet mellan deras ben.
Herregud Lisa!
Tror du inte jag såg.
Hur skulle jag kunna undvika.
Ni kunde åtminstone ha stängt dörren.

Dra åt helvete.
Frank.

4.12.91

Anne,

jag tyckte du var vacker.

Med din blonda pojkfrisyr, håret som lägger sig framför öronen så att bara örsnibbarna syns. Den spretiga luggen som du måste rätta till hela dagarna, den som bara inte vill ligga still.

Jag tyckte du var attraktiv.

Med dina långa, slanka ben. Dom stora bröstena under dina tröjor. På kvällarna, hemma, när du tagit av dej bh:n och lät dom dansa fritt under det tunna tyget i t-shirten. På väg ut ur duschen invirad i ett stort badlakan fäst just ovanför bysten och knäna och vaderna som stack ut. Vattendropparna på din kropp.

Det tycker jag inte längre. Du är en svart gestalt, en kroppsmassa främmande och fientlig. En otäck skugga som bestulit mej. Som tagit ifrån mej den respekt jag jobbat för.

Lika inbjudande som en transvestit.

Gick du omkring sådär för att göra mej kåt?

Av vilken jävla anledning då?

Omöjliga hälsningar.

Frank.

P.S. Förlåt, jag glömde: "Jag är ledsen, Frank. Hon förförde mej." Vilket jävla skämt. Stackars dej.

Over here, 5.12.91

Kära Sjuksköterska!

Jag är inte sårad för att du inte kände igen mej på bion. Inte heller för att du var så upptagen med dina vänner på Privé att jag fick vänta till sista dansen. Däremot är jag lite ledsen över att du vägrade hälsa på mej på stan dan efter. Okej,

JAG SKULLE INTE!

ha slickat dej i örat när vi dansade.

Men jag tog emot örfilen utan att klaga.

Jag var inte helt nykter. Annars hade jag nog inte gjort det. Var det just örat som var så farligt? Hade det gått bättre med halsen. Munnen? Brösten rent av? Jag är glad att du följde mitt råd att se Wild at heart. Men har du sett Frankie and Johnny? Visst är den vacker. Johnny är en sån där hopplös romantiker, sådär härligt italienskt hetblodad och besatt av kvinnan, oblyg och rättfram på ett charmigt naivt sätt. Han ger sig inte, han ska bara ha henne.

Jag är fullständigt övertygad om att han, om han vore jag, också skulle ha slickat dej i örat. För att visa uppskattning, precis som jag. För även om det inte är det mest diskreta sättet, så i alla fall det ärligaste.

Hade du gett Al Pacino en örfil?

Jag bara undrar.

Har snön kommit än?

Här är det sommar. Kalla nätter men härliga dagar. Svensk högsommar fast fuktigare.

Här är jag en främling. Ingen känner mej, ingen lägger märke till mej. Jag kan gå omkring utan att göra nån skillnad, vore jag inte här vore det skit samma. Snacka om alienation. En märklig upplevelse, otäck och kittlande på samma gång.

Sundsvall är en liten stad. Har du hört? Jag antar att du på något sätt blivit upplyst om att jag stuckit iväg utan att säga något, bara smitit med svansen, nej hjärtat, mellan benen.

Men det kan jag ta. Kan du?

Det finns nog saker som inte du vet. Det handlar inte om nåt så enkelt som ett krossat hjärta, en kärleksaffär med katastrofartad utgång, en smäll mot

det manliga ägar-egot. Inget drama mellan pojke och flicka, inget förhållande att förhålla sig till, att vara otrogen mot.
Det är mer komplicerat än så. Om du har tid att lyssna nån gång berättar jag gärna.

Jag vill lära känna dej. Ska vi? Okej, underbart. Men då måste du lova mej en sak: glöm allt du vet om mej. Det är det enda sättet att ge mej en fair chans.
Det går förstås inte.

Om man ändå kunde leva ett dubbelliv eller ha en dubbelgångare. Om jag kunde vara två där den ena är en kopia, en ren och ofylld kopia. Då skulle jag skicka honom till dej så får du fylla honom med vad du vill.
Tänk dej:
En spegel av mej – utan förutfattade drömmar, bilder, lögner. Vit. Du skulle få måla mej.

Nej, det funkar inte. Hur ska vi göra?
Jag vet!

Om jag vore kvinna, då skulle jag tömma min handväska på din säng. Du skulle få se mina läppstift, mina tamponger, min portmonnä med körkort och små fotografier, mina näsdukar, mina puderdosor, min tårgasspray och bussbiljetter. Kvitton. Små meddelanden. Allt skulle ligga spritt framför dej på din säng, du skulle få hålla upp varje föremål för sig och fråga ut mej om dom, vad dom betyder. Själ skulle jag stå framför dej, rak i ryggen, se rakt framåt, nicka artigt och svara på alla frågor.
Sen skulle jag ge dej en skylt. På den ena sidan står det "JA!" med stora bokstäver, på den andra "NEJ!". Sen får du välja. "JA!" för ja, jag vill veta mera, jag vill lära känna dej, kryp ner i min säng. Och "NEJ!" för nej, jag gillar dej inte, dra åt helvete.
Den skylten skulle vara min lag. Svårare än så är det inte.

Om du nån gång går på Pallas, Charm, City eller nåt annat café, ta då en kopp kaffe åt mej. Det finns alldeles för få fik i Alabama.

Jag blir nog aldrig kvinna.
Med respekt: Frank.

P.S. Allt känns förbrukat.
Men inte du.

5.12.91

Monika!

Tack igen.

Du är en vän.

Tack än en gång.

I owe you one.

Aldrig något spår av hån i ditt ansikte. Inte en strimma förakt. Ingen låtsad medmänsklighet. Bara äkta vara. Det är jag tacksam för.

Du räddade mej den natten.

Jag har aldrig blivit hemburen från rännstenen förut. Inte bokstavligen i alla fall. Tänk om du inte hade kommit. Jag vet inte vad som kunde ha hänt. Och tack för att du stod emot mina patetiska försök till den mur av inbillad stolthet jag försökte bygga runt min kropp som stank av sprit och självförakt. Att du inte vände dej om och gick när jag öste förolämpningar över dej. Jo, jag minns fragment av vad jag sa.

Jag ryser när jag tänker på det.

Jag gick sönder den natten, Monika.

Det kusliga är att jag minns allt så tydligt. Bilderna vill inte försvinna. Spriten jag höll i mej, whiskyn jag stal ur Redaktörens rum. Jag stod gömd vid tvättens ingång och svepte den. Halsade ur den nästan fulla flaskan. Sen ramlade jag fram över gatorna, anföll två unga kvinnor med min unkna charm, frågade om dom ville följa med mej hem och när dom skrattade åt mej drog jag den ena i håret och försökte ta mej en kyss. Hennes pojkvän sparkade mej i magen och jag blev liggande på gatan. Sen bar inte benen. Jag kröp in på den där tvärgatan och blev liggande med trottoaren som huvudkudde. Folk gick förbi. Någon spottade på mej, någon frågade hur det var. Jag kallade henne för hora och bad henne dra åt helvete. Det var mörkt ute, men framför mina ögon var denna jättelika bioduk. Filmen som spelades var den med Lisa och Anne, nakna, omslingrade, älskande i sängen.

Sen kom du. Du var hård. Ingen pardon. Jag skulle hem. Jag ville inte hem. Jag ylade och gnällde, vart som helst men inte hem.

Hur lyckades du släpa mej hela vägen hem till dej? Du måste vara starkare

än du ser ut.

Du klädde av mej. Du duschade mej. Du klädde på mej, matade mej med te och skorpor. Jag spydde på din matta.

Du vet allt det här. Du var där. Det var bara en dryg vecka sen. Men det är liksom som om jag måste skriva ner det för att själv förstå att det verkligen hänt.

Du tröstade mej och smekte mej till sömns i din soffa med snälla ord och mjuka ögon.

Var har du lärt dej allt detta? Att handskas så med människor. Var det på din resa? Du måste berätta mer nån gång. Jag vill höra om Sydamerika.

Du är god Monika. Jag ångrar att jag inte sa adjö, att jag inte hann tacka dej. Men det fanns inte tid. Måste därifrån. Det kändes som om det hängde på sekunder.

Du gav mej något värdefullt den natten.

Det glömmet jag aldrig.
Frank.

P.S. Fabian!

Var snäll mot mamma.

Och sparka Redaktören på smalbenet från mej.

Farbror Frank.

Fredag, 6.e dec

Charlotta.

Hej! Besvärar jag dej? Det är lite svårt att veta. Måste du smyga undan breven för honom? Eller läser han dom rentav?

Hej på dej, vad hette du nu igen? Det är jag som är Frank. För upplysningen: Charlotta var min långt innan du visste vem hon var. Det kan bli så ibland. Det är därför jag tar mej friheten att skriva till henne. Jag anser mej ha rätt till det. Hoppas du inte tycker jag är otrevlig, men du måste förstå att jag är lite skeptisk mot dej. Även om jag misstänker att du är trevlig, Charlotta har ju bra smak, så är jag ju trots allt man. Och ägandelusten sitter djupt rotad. Så egentligen kan jag inte se vad fan du har där att göra. Men så är det ju alltid. Om du nu kunde vara så snäll att räcka över brevet till Charlotta igen så kan jag fortsätta. Dessutom är det fult att läsa andras brev. Skäms på dej!

Irriterar jag dej, Charlotta? Fick den där natten dej att inse hur mycket du föraktar min svaghet. Fast å andra sidan kanske den rentav väckte gamla känslor till liv när du såg att jag var stark nog att låta dej styra villkoren i vårt möte.

Kanske fick den oss båda att förstå varann lite bättre.

För du har väl insett hur formbara av tillfället vi båda var.

Jag är i Auburn nu. Vi pratade så ofta om att åka hit. Vi pratade så ofta om fingertoppskänslan i våra beslut. Som en försiktig och trygg lots i dimman. Som verkar utan att märkas. Vad blev det av den känslan. Exakt var på resan högg vi av fingrarna?

Fast egentligen kan vi väl inte veta om vi lyckades följa den känslan eller inte. Kanske var det just det vi lyckades med. Och därför sitter jag här, och du där, många tusen mil ifrån varann.

Det är eftermiddag här, du ligger förmodligen och sover redan, eller är du på krogen, det är ju fredag. Eller så sitter ni båda framför tv:n i IKEA-soffan och ser på nån spännande video med en skål chips framför er. Jag hyr ett studentrum, lågbudget, knappt några möbler, knappt ett hem. Det är hett, närmare 30 grader i december. En märklig känsla för mej som är så förbannat svensk. Luftkonditioneringen som är inbyggd i väggen dånar på

högsta styrka, men lyckas bara åstadkomma en svag fläkt av sval luft. Jag prövade nyss att öppna dörren, men fukten slog in i det lilla rummet likt bastuångor mot badrumsspeglin. Jag sitter i shorts med bar överkropp.

Jag vet inte hur länge jag stannar här. Är inte ens här frivilligt.

Jag träffade en kvinna i somras. Mycket vacker, liten och blond. Smal, nästan tunn. Så vacker att jag kände mej stolt över att gå bredvid henne. Det trodde du inte, va? Jo, jag har faktiskt kommit så långt.

Jag tycker om henne. Hon säger att hon tycker om mej.

Men hon älskar bara kvinnor. Helst mörkhåriga.

Du skulle förmodligen falla henne i smaken, Charlotta. Med dina kurvor, dom lagom stora bröstena, din raka, spetsiga näsa och dom lite sneda, bruna ögonen. Hon har nästan inga bröst alls och uppnäsa.

Jag tyckte jag tog det hela bra. Vi kunde umgås. Hon sov ofta hos mej. Visst ville jag ha mera, men jag tyckte att jag lärde mej respektera det omöjliga. Men hon gick för långt. Pressade gränserna. Hon gav mej en massa signaler som fick mej att hoppas. Hon betedde sig ologiskt. Sen flyttade det in en tjej hos oss. Inte alls Lisas stil. Lång, ljus och dominant. Skinn på näsan, skulle farmor ha sagt. En natt när jag kom hem och trodde att Lisa satt uppe och väntade på mej älskade dom två framför mina ögon.

Det är därför jag är här.

Låter det märkligt? Jag vet, det handlar ju inte om otrohet. I så fall är det ju din man som skulle sitta här istället. (Du kanske kan skicka över honom. Vi kunde ta några öl och snacka oss grabbar emellan.)

Men jag trodde det fanns en ömsesidig respekt mellan oss: jag försöker att inte tvinga mej på henne och hon sköter sina affärer diskret. Jag visste att hon hade dom, hon hade till och med en flickvän när vi träffades, hon visste att jag visste, men jag trodde hon skulle skona mej. I alla fall på hemmaplan. Nu har jag lämnat walk-over.

Vad är det egentligen vi är ute efter?

Lyckan eller sanningen?

Är det som nån filosof har sagt, att all lycka är falsk om vi inte vet sanningen. Hemmafrun som känner sig lycklig, som inte vet att hennes karl är otrogen, som inte ens skulle vilja veta om hon fick välja, men som alltså inte vet och känner sig lycklig och harmonisk. Är hon lycklig. Eller är det en falsk lycka som innebär att det inte är nån lycka. Trots att hon ÄR lycklig.

Lycka har jag inte vetat nåt om på ett tag. Men ibland kan jag känna att jag nuddar vid en känsla som liknar sanningen. Men jag lyckas aldrig greppa

den, den glider undan.

Dom senaste dagarna har jag faktiskt haft den känslan flera gånger. Kanske är det isoleringen som gör det.

Den natten kändes det som om lögnen sparkade undan benen för mej.

Men kanske var det också sanningen.

Du och jag hade vårt. Det funkade inte. Det är en sanning. Kanske hade det inte funkat hur vi än hade gjort, även om jag nu efteråt inser många av dom fel jag gjorde. Jag försökte göra dej till något du inte var. Jag hade mina föreställningar och planterade dom i min bild av dej.

Men dom uppfyllde du inte alls. Du var nån annan.

Du var dej själv. Det var en dödssynd i mina ögon.

Om jag hade vetat det då, hade sanningen sett annorlunda ut? Kan den formas? Förändras?

Kram igen.

Frank.

6.12.91

Dear friend,

Magnus, din bov! Så sitter jag här igen, vid mitt skeva skrivbord och skriver till dej. Ute är det varmt, hemma fryser ni, här är jag ensam, hemma finns det många människor jag känner, här är jag fri att göra precis vad jag vill, ölen fan så mycket billigare här, det är fredag, solen börjar gå ner, människor klär upp sig, hämtar den där daten, andra tar på sig cowboyhatten och bootsen, drar iväg till nån bar och skjuter lite biljard. Och jag sitter ensam vid mitt skeva bord. Så kan det gå.

Har inte riktigt vant mej än. Vid tanken och möjligheten att jag skulle kunna vara i USA. Kanske är det därför jag är så passiv. Har inte vant mej vid smärtan heller. Fakta är enkla: min Lisa och din kära klasskamrat råkade hamna i samma säng. Fri kärlek. Leve 60-talet! Och dom har det bra, behöver inte ens brottas med kondomer.

Jag har inte vant mej vid tanken än.

Varför känns det som om jag sviker alla? Som om allt är mitt fel. Som om jag styr människor till att såra mej. Skrämmar bort dom. Ord ur deras munnar. Men det är jag som lagt dom där. Dockor som dansar under mina trådar. Danser jag inte alls vill se.

Jag vill äga. Jag vet det. Jag har börjat inse att jag inte ens äger mej själv. Jag har tid på mej nu. Ensam. Jag ska försöka att inte skrämman bort mej själv.

Kommer du ihåg när vi pratade om otrohet. Nu vet jag hur du kände det. Allt gick liksom i slow-motion när jag vaknade på natten i ett främmande hem. Det var som den klassiska filmscenen med uppvaknandet i det schabbiga motellrummet. Jag satte mej på stolen bredvid fönstret med jalu-sierna som gav randiga skuggor över hela rummet, med ansiktet vänt mot den stora sängen. Långsamt trädde jag strumpan över hälen, fiskade upp mina överrumplade kalsonger från golvet, drog på mej skjortan och den svettgula kragen la sig runt min hals, hon halvvägs under täcket, nervöst vickande på tårna, handen som nonchalant vilade på täcket men kramade det just bara lite för hårt, jeansen, skärpet, kavajen och blicken som inte säger: Vi ses! Som inte säger nånting, hjärtat som bultar under kylan,

kroppen som älskat men fråntas förväntningar, klapprande steg mot plastgolvet.

Det var inte riktigt så, hon sov, men känslan var densamma. Sista natten. Ett lagomt avsked. Charlotta. Vi hade gjort det igen. Den här gången med varandra.

Så är det här. Jag ser inte mycket av omgivningen runtom mej. Jag lever med mina medhavda bilder. Jag är lastad med en stor kappsäck med inslagna minnen att öppna ett efter ett. Minnen jag gjort mej förtjänt av, antar jag.

Vi hörs. Frank.

Fredag.

Lisa!

Ett brev till.

Varför egentligen?

Har jag dåligt samvete över vad som hänt?

Det är lätt att skriva brev. Ingen som käftar emot.

Är jag skyldig dej förklaringar?

Var jag är, vad jag gör och så vidare. Förmodligen. Lisa, du sa en gång att du levde i din kropp som i en främmande värld. Så har jag aldrig känt det. Jag undrade hur det skulle vara. Det är knappast därför jag åkte, men jag har i alla fall tagit med min kropp till en annan värld.

En småstad i Alabama. Ganska långt hemifrån, fjärran den svenska självklarheten.

Och det är väl det jag måste skaffa mej på egen hand, utan hjälp: lite självklarhet. Att kunna säga: Helvete Frank, nu är det såhär att Lisa är lesbisk, hon har ett förhållande med en av dina sambos, det är bara så, och vad fan ska du kunna göra åt det, ingenting, inte ett förbannat skit, det är bara så det är.

Jag kan inte det än. Alla gånger jag onanerat i mörka rum med slutna ögon och bilden av dej framför mej. Där är du naken och villig, Lisa. Och all ångest, samvetskvalen efteråt. Känslan att vara skitig. Ändå kan jag inte låta bli. Livet är äckligt.

Och därför är jag här. För att lära mej se självklart i en kultur som inte är så självklar för mej. Det låter i alla fall bra. När jag lärt mej det kommer jag hem.

Fast McDonalds är ganska självklart här. Dom stora bilarna. Den vattniga ölen. Basebollkepsarna. Dom sminkade tjejerna. Negrerna. Världen följer sina regler.

För bara en månad sen var det du som var trasig. Är du hel idag? Du anar inte vad jag letade efter dej. Jag satt i bilen om kvällarna och vaktade vad jag trodde var Sylvias hus. Trodde att du skulle dyka upp om jag väntade tillräckligt länge.

Jag visste ju inte att det var över.

Frank.